

Beløb, forekommer det mig ganske utroligt, at den nu skulde være i Stand dertil. De nu bestaaende Kreditforeninger administreres for et Beløb af fra ca. 9 Dre pr. 100 Kr. Hovedstol, som Tilfældet er i den norske jydste Kreditforening i Viborg, til ca. 38 Dre pr. 100 Kr., som Tilfældet er i Østifternes Husmandskreditforening, og alle disse Foreninger have dog en større Udlaanssum, end den nu kan ventes at ville faa i en Række af Aar. Østifternes Husmandskreditforening, som har den mindste Udlaanssum af samtlige Kreditforeningers, har dog en Udlaanssum af ca. 6 Mill., men den nu foreslaaede Forening kan, efter hvad Ordføreren oplyste ved første Behandling, kun ventes at kunne træde ud i Livet med en Sum af ca. 3 Millioner. Saa vidt jeg hukker, oplyste han, at der var forlangt Laan for noget over 3 Millioner. Det er ret sandsynligt, at den kommende Direktion for denne Kreditforening ikke vil heftige disse Laan med de begærede Beløb, saa at det er meget usandsynligt, at Laanenes Hovedstol lige straks vil blive 3 Millioner. Det bliver altsaa en Kreditforening, som man, hvad Laanenes Størrelse angaar, nærmest maa sammenligne med Østifternes Husmandskreditforening, og den bruger som sagt ca. 38 Dre pr. 100 Kr. til Administrationsomkostninger. Jeg kan derfor ikke tro, at den nu Kreditforening skal kunne administreres for 8 Dre pr. 100 Kr. Selv om der bliver en Udlaanssum af 3 Millioner at begynde med, ville de 8 Dre kun udgøre 2400 Kr. aarlig til Administrationen, men selv om man kun tager en Direktør og gør ham baade til Kassjerer og Bogholder og Ekspeditionschef, kan det ikke slaa til. Mange af de bestaaende Kreditforeninger bruge endog mere alene til Avertissementsomkostninger. Det forekommer mig derfor næsten utvivlsomt, at dersom Foreningen skulde komme til Gode paa de Betingelser, Udvalget har foreslaaet, vilde det ikke kunne undgaaes, at Foreningen inden en ret lang Mærække blev nødsaget til at paaligne sine Interessenter ekstraordinære Bidrag, og det vilde ikke blot virke uheldig for Foreningens Interessenter, hvem Bidragene paalignedes, men svække Tilgangen af ny Interessenter, svække Kursjerne paa Foreningens Obligationer og i alt Fald ikke virke heldig paa Kursjerne for de andre Kreditforeningers Obligationer; om det vilde svække dem, kan være et Spørgsmaal, men styrke dem vilde det ikke. En saadan Kalamitet maa man søge at undgaa. Jeg har derfor til Udvalgets Vndringsforslag Nr. 1 tilføjet et Underændringsforslag, som gaar ud paa at forhøje det aarlige Bidrag

til Reserve- og Administrationsfonden fra $\frac{2}{5}$ til $\frac{1}{5}$, det vil sige, at i Stedet for at der efter Udvalgets Forslag skal svares 8 Dre pr. 100 Kr. Hovedstol, skal der efter mit Forslag svares 20 Dre. Det er min Overbevisning, at heller ikke det kan slaa til især i Førtningen, men jeg tror dog, at man temmelig sikkert kan gaa ud fra, at disse 20 Dre i Forbindelse med Rente af Reservefondsandelen, der vil gaa op til ca. 4 pCt. efter nogle Aars Forløb, naar Fonden ikke angribes for stærkt, ville være tilstrækkelige, og da man indbetaler til Reservefonden successtve 5 pCt., forekommer det mig, at naar man har nogenlunde Sikkerhed for, at de ordinære Bidrag til Reservefonden sammen med Rente af denne kunne dække Administrationsomkostningerne, saa er der ikke Grund til at paalægge Interessenterne en endnu større Ydelse til Opsparing i eller Førgøelse af Reserve- og Administrationsfonden. Endvidere har jeg under Nr. 2 foreslaaet, at Tidsrummet for Laanets Amortifikation skal forandres fra 50 til 45 Aar. De Pantet, som der her er Tale om, ere i alt Fald efter min Opfattelse, ikke fuldt saa solide som Landejendomme i Almindelighed og heller ikke som Robstadejendomme i Almindelighed. Skulde de jævnstilles med nogen af den Art Ejendomme, hvort man nu giver Laan, maa det nærmest være med jordløse Bygninger i Husmandskreditforeningerne, men uagtet der i disse kun udlaaes $\frac{2}{5}$ af Vurderingssummen og her foreslaas Halvdelen, skulle Husmændene amortisere inden 45 Aar, og det forekommer mig, at over for de Pantet, som der her er Tale om, bør man heller ikke give længere Amortisationstid end 45 Aar. Dette vil heller ikke føre til uoverkommelige Ydelser for Interessenterne. Skal man amortisere en Gæld paa 45 Aar med en Rente af 4 pCt., vil det blive $\frac{2}{5}$ pCt. halvvaarlig til Renter og Afdrag, altsaa ikke synderlig mere, end naar man skal amortisere paa 50 Aar, thi saa skal man med en Rentefod af 4 pCt. halvvaarlig svare $\frac{2}{5}$ pCt., altsaa aarlig $\frac{4}{5}$ pCt. Naar der skal amortiseres paa 50 Aar, bliver det altsaa $\frac{4}{5}$ pCt., men naar man skal amortisere paa 45 Aar $\frac{4}{5}$ pCt. til Renter og Afdrag aarlig. Hvis mine to Vndringsforslag betages, ville Interessenternes Bidrag dog kun blive $\frac{2}{5}$ pCt. halvvaarlig, ialt altsaa $\frac{4}{5}$ pCt. helaarlig til Rente og Afdrag, og her til kommer Administrationsomkostningerne $\frac{1}{5}$ pCt., altsaa i alt 5 pCt. Det forekommer mig, at ved de Pantet, her er Tale om, kan der ikke stges andet, end at det vil være ret gunstige Vilkaar, hvorpaa der i disse Ejen-